میکروفیلم تهیه شد

۱۸۸۷۹

آستان قدس

کتابخانه مرکزی آستان قدس رضوی

اسم کتاب: قاطع الاذناب وقامع النصاب

مصنف

مؤلف: محمد صادق بن محمد بن سید دلدارعلی نصیرآبادی هندی

خطی

چاپی

سال چاپ یا تحریر: قرن ۱۳ عدد اوراق

جزء کتب: عقاید شماره خصوصی

شماره عمومی: ۱۸۸۷۹ شماره قبض

واقف تاریخ وقف: فروردین ۱۳۰۷.۲

طول: [illegible] عرض: ۱۰/۵ شماره صفحات: [illegible]

بازبین شد

۱۳۷۱ش

رب يسر بسم الله الرحمن الرحيم وتمم بالخير

الحمد لله الذي هدانا الى سبيل الحق والرشاد وابى نابه عن التعسف واللداد
نحمده على ما جعلنا من راكبي السفينة التي من تخلف عنها غرق ومن ركبها نجى
ونشكره على ما خمر طينتنا بمودة الذين ودهم اجر الرسالة بنص قل لا اسئلكم
عليه اجرا الا المودة في القربى ونصلي على افضل الاولين والاخرين وخير المبشرين
والمنذرين الذي بعثه الله رسولا وكان آدم بين الماء والطين نبينا محمد
خاتم فص الرسالة وخاتم النبيين اللهم صل عليه ما دارت السموات
حول الارضين ثم نسلم على اهل بيته الذين اذهب الله عنهم الرجس وطهرهم
تطهيرا وتركهم الرسول وديعة في امته وجعلهم لكتاب الله مسيما
ونظيرا سيما على صنوه وصهره ووصيه الكرار غير
الفرار الدائر معه الحق حيثما دار الذي تعجبت

الذي تعجبت الملائكة من مواساته لسيد الابرار وهتفت الهواتف في مدحته بلا فتى
الا علي ولا سيف الا ذو الفقار ثبت عند النبي وقد فر صاحب الغار وغيره يوم
الاحد ويوم حنين وقال فيه يوم الاحزاب لضربة علي خير من عبادة الثقلين هو الذي
كان بنص النبي اقضى الامة واعلم الاصحاب وقد فتح له من ابواب العلم
الف باب من كل باب الف باب فيا ايتها الفئة الداعية للاصحاب ليت بفضلهم
عليه ايتكم الاراذل الاجلاف ليت شعري هل يفضل الفرار على الكرار ام الجبان
القاعد في الغار على البطل المجاهد بذي الفقار ام من يرجوا قالته عمن الخلافة غايته
من الجهل والبلادة على متكلم لو ثنيت لي الوسادة ام قايل لولا علي لهلك
عمر على باب مدينة علم علي خير البشر ام محرق المصحف والفرقان القبيح من
لا يفترق منه القران ولا هو عنه بحيث لا والله ليس به اشتغفى التصغر والبصر
عند اولي الابصار فانه شتان ما بين الظلام والضياء والليل والنهار فصلى
الله عليه واله الطيبين الطاهرين صلوة ترغم انوف الجاحدين الكافرين اما بعد
فيقول ... اصحاب ذهن وذكاء واذهان مستقيمة ارباب فضل واحباء مستور
ومحتجب مباد ... تراكم طوارق حدثان وتلاطم امواج افكار واحزان رسالة
مسمى بفصل الخطاب في توجيه الجواب كه متعصبي از فضلاي متشفين بلده ... ام
در جواب استفتاى بعض محققين اينديار بعض اثار حرسها الله عن شرور الاشرار

میست که علمای مذکورین چه خواهند فرمود اگر بتفضیل اولاد شیخین قایل شوند خواهند
سوفسطائی واز اهل بدعت خواهند بود وعلاوه بتحریم صدقه وزکوة علی العلویین
قایل اند بانه بر تقدیر ثانی منکر ضروری دین باشند وبر تقدیر اول پس بالانکار
افضلیت علویین یعنی چه **قوله** پس تفضیل متمسکین شد الخ **اقول** حالا وصف
افضل را از بنها اختیار نماید وصف هاشمیت را افضلیت میدانند اگر گفتن از میمنت
فضل اولاد افضل دست بردارید واگر فضیلت ولدیت افضل را افضل میدانند
از ذکر تفضیل علویین دست بردار شوند این تهافت وتناقض در کلام برای چه
قوله چه مفضولیت الخ **اقول** از مفضولیت بنی فاطمه لازم نمیاید افضلیت حضرت
فاطمه صلوات الله علیها بر شیخین لازم میاید که مستلزم لافضلیة علی علیه السلام کما
عرفت مفصل مقصود الفاضل السایل **قوله** وبعبارة اخری الخ **اقول** سلمنا ذلک لکن
الکلام بعد فرض المساواة فی الاسلام والایمان والخصال الاخر من قبیل العلم والتقوی
والکلام بالتقوی لم یتحقق ههنا **قوله** وبعد خبایا فی زوایا الخ **اقول** هذا الکلام سقیم
علیل لا یشفی العلیل ولا یسقی الغلیل کیف وما ذکره المتعصب ثابت بالبرهان و
الدلیل وقیس بنا مقام الجرح والتعدیل فعلیه ان یفصل ذلک الاجمال لیظهر حقیقة
الحال وحقیقة المقال اما ما ذکر من رجاء التوفیق من الله علی تالیف رساله اخری
منخبت فی ای عجیب لیت شعری کیف یرجو من الله الاعانة علی امر لیس له من الحقیقة

الحقیقه نصیب فکانه یرجو ذلک من الشیطان وذریته لتغییره حق الاعانة فانهم البتة
بنصرة الذین هم اتباع ارباب الکذب والغدر والخیانة وبالجملة لو تخرج رساله من
القوة الی الفعل فی نقض مذهب الائمة الاطهار لنحن ایضا ننقض ظهورها بقرانها
ببینات واضحة کی یسفر الحق حق الاسفار وقد تمت تلک الرسالة المختصرة والوجیزة
المقتصرة حامدا لله ومصلیا علی رسوله وآله البررة فی وجیزة حامل الکفرة الفجرة **از ناقل**

**کاتب این رساله زایده وعجاله نافعه ملتمس ومرجوست که با نقل
عبایر متن رساله نقل حواشی ومنهیه های آن مع این عبارت که در
آخر مرقوم است هم بردارد که گویا جزو رساله است والله لا یضیع اجر من
احسن عملا**

بر ناظران این عجاله که بحلیه انصاف متحلی بوده باشند مخفی ومحتجب مباد که
آنچه درین رساله از عبایر سنیان منقول شده اکثر آنرا احقر العباد خود از کتب شان
برآورده نقل کرده است وبعضی را در کتب علمای کرام خود دیده مطابق نقل
حضرات شان منقول ساخته واتفاق تطبیق آن بکتب اهل سنت که از آنها نقل
نموده اند بسبب عدم بهم رسیدن کتب وهم بجهت ضیق فرصت نیفتاده ودر رعایة للاختصار
در اکثر مواضع از ذکر منقول بودن چنین عبارات اعراض کرده بر تحریر آن عبارات
در خاتمه اکتفا ساخته پس باید که ناظرین ماهرین ازین امر باخبر بوده باشند وآنچه
در بعض مقامات اکتفا بر نقل فقره که دال بر مطلوب بوده باشد از کتب سنیان

فته است و تعرضی تمامی فقراتش نشده سببش اینست که مبتنای اقرار العقلا
على انفسهم مقبول لا اقرارهم لا انفسهم اقرار عقلا بآنچه منافی شان بوده باشد
محل اعتماد است سوای آن که نفع شان دران حاصل باشد پس آنچه علمای
اهلسنت آن را موافق خود ذکر نموده اند لایق اعتماد نباشد و نیز پوشیده
نماند که در نسخه هاییکه در بعض مقامات نسبت نواصب عجیب و کبر ایشان را حق
واقع شده از ترکیب و نسخه ها و کلمات ضلالت سمات اوست که در حق حا
ولایت مآب بتحریر آن مبادرت نموده قال الله تعالى فمن اعتدى عليكم فاعتدوا
عليه الآية فانصفوا يا جماعة المسلمين با آن سن صدی علی امیر المؤمنین علیه السلام
و نیز مستتر نماند که در بعض مقامات که احقر نقل نخواهد پرداخته سببش اینست که
المطلب واز غایت شهرت و ظهور محتاج باقامت دلیل و برهان نیست
در حذاقات نابرکات نظار ذوی الابصار ملتمس است که ازین امور ذهول و نسیان
بفرمایند لو كنت اعلم الغيب لاستكثرت من الخير وما مسني السوء والحمد لله اولا
وآخرا و باطنا و ظاهرا تمام شد رسالهٔ قاطع الاذناب و قامع النصاب
ولله الحمد على ذلك